

★ ★ VENNY HELEN ★ ★

WSOY

RAMBON & TALLI

Kateus vai
ystävyy?

Kuvittanut Kaisa Pirttinen

RAMBON TALLI

Kateus vai ystävyys?

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Kadonneiden hevosten mysteeri
Yön hevonen
Kultaharjan salaisuus
Mahdoton unelma

Ensimmäinen painos

Teksti © Venny Helén ja WSOY 2026
Kuvat © Kaisa Pirttinen ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-52102-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

★ ★ VENNY HELÉN ★ ★

RAMBON TALLI

Kateus vai ystävyys?

KUVITTANUT KAISA PIRTTINEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

ELINA & POMPULA

DONNA & JEMINA

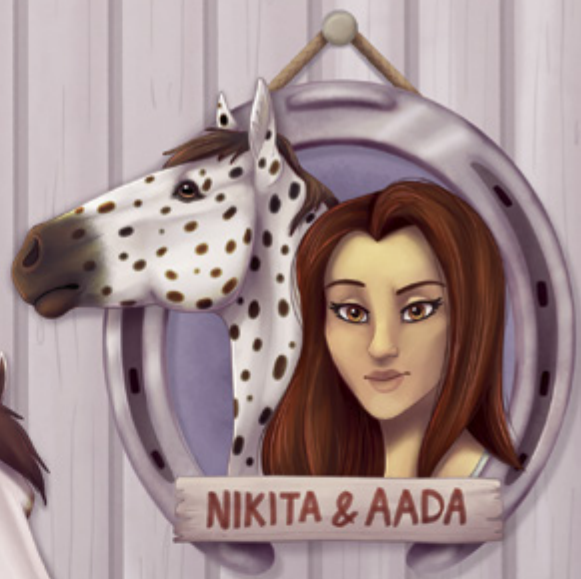
MILLA & FELIX

RÖLLI & ALEX

SIIRI & STAR

NIKITA & AADA

KRISELLA & ULJAS

FREIJA & PEPIINA

LUKU 1

Ratsastuskoulu Rambo, helmikuu 2020

Lumikinokset peittivät tallin edustan. Yöllä oli satanut yli puoli metriä lunta. Hevoset odottivat sisällä malttamattomina, ne halusivat päästä jo aamuruokien kimppuun. Tallin ikkunoihin oli kiteytynyt jääkerros, johon alkeisratsastajat olivat piirrelleet hevosia ja muita kuvioita. Kireä pakkanen koetteli jokaista, niin hevosia kuin ratsastajiakin, mutta onneksi maneesiin pääsi suojaan kylmältä tuulelta.

– Huomenta, hevoset! Nukuitteko hyvin? tallin omistaja Anni huikkasi astuessaan talliin. Hän alkoi pukea hevosille fleece- ja toppaloimia. Sitten Anni talutti hevoset kaksi kerrallaan kohti tarhoja, joissa valmiiksi täytetyt heinäastiat odottivat. Sen jälkeen vuorossa olisi vielä karsinoiden siivous ja myöhemmin päivällä ratsastustunnit.

Koivukujalta kuului auton hurinaa. Yöllä satanut lumi painoi tietä reunustavien puiden oksia kohti maata. Ajo-neuvo pysähtyi parkkipaikalle, ja takapenkiltä nousi kaksi iloista tyttöä. He juoksivat kohti varustehuonetta ja lukivat ilmoitustaululta tuntilistan.

– Jes! Me mennään tänään esteitä, toinen tytöistä huu-dahti ja pomppi innosta. He eivät olleet hypänneet esteitä pitkään aikaan, joten tunnin ohjelma oli erityisen terve-tullut.

– Mä meen Shetanilla ja sä Nipsulla. Ne on niin ihania!
toinen vastasi. – Tule, mennään hakemaan ponit sisälle!

Tarhoilla heitä vastaan käveli kolmas tyttö, joka uskalsi juuri ja juuri nostaa kättään tervehdykseksi. Toisten energisyys oli hänelle erikoista, koska hän oli tottunut olemaan omissa oloissaan. Arasta ensivaikutelmasta huolimatta hän oli erityisen rohkea ratsastaja. Hän sai kaikkein villeimmät ja vaativimmatkin hevoset rauhoittumaan ja kulkemaan kuin ajatus, minkä ansiosta häntä kutsuttiin hevoskuiskaajaksi. Kukaan ei tiennyt, mikä juuri tässä tytössä oli niin erityistä hevosten mielestä, ja moni tallilainen oli hänelle salaa kateellinen. Hän sai ratsastaa enemmän kuin muut – ja vieläpä niillä hevosilla, joista toiset nuoret vain unelmoivat. Tytöllä oli kuitenkin suuri salaisuus.

Laukka-askeleet tömisivät maneesissa. Kolme, kaksi, yksi ja hyppy! Ratsastajat laskivat askelia estesarjojen väleissä. Nipsu ja Shetan suorittivat pieniä ristikoita ja pystyjä tasisen turvallisesti, ja maneesin toisessa päässä oli kolmas ratsastaja Nelli-tamman selässä. Nelli oli nuori poni, jonka koulutus oli jo hyvällä mallilla. Se ei silti ollut mikään helppo tapaus. Sillä oli todella vahva oma tahto, mutta se oli niin pieni, että aikuiset eivät voineet mennä sen selkään. Siksi ainoa, joka pystyi ratsastamaan sillä, oli tuo tyttö, jonka seurassa villeinkin hevonen tyyntyi. Vaan ei tällä kertaa.

Anni ohjeisti tyttöä esteelle. Se ei ollut korkea, ja normaalisti Nelli olisi päässyt sen yli vaikka ravissa.

– Prrr. Nelli, kuunteletko sä mua? tyttö sanoi hennolla äänellä, mutta turhaan.

Nelli säntäsi kiitolaukkaan ja juoksi ympäri maneesia niin, että muut joutuivat väistelemään ratsukkoa. Yhtäkkiä Nelli pukitti niin kovaa, että tyttö paiskautui sen selästä täydellä voimalla maneesin seinään. Anni ja muut tunteilaiset olivat järkyttyneitä. Tälle ratsastajalle ei ollut koskaan käynyt näin! Tyttö oli tajuissaan ja yritti nopeasti nousta seisomaan, mutta hänen toinen jalkansa ei kanta-

nut. Silloin Anni huomasi, että se oli vääntynyt väärään asentoon.

– Prrr, prrr. Nyt ollaan aivan rauhassa, Anni puheli ja sai vauhkoontuneen Nellin viimein kiinni. Sitten hän soitti paikalle ambulanssin.

– Ei, ei, ei! Miten tää on mahdollista? Au, älä koske! tyttö huusi kivuihinsa, kun Anni yritti ottaa saapasta pois murtuneesta jalasta. Anni ei ollut varma, mitä hänen pitäisi tehdä ennen ensiavun saapumista, joten hän päätti hakea kahviosta kylmäpussin. Tyttö istui maassa ja yritti pidätellä kyyneliään, mutta kipu jalassa oli musertava.

– Miten ihmeessä näin pääsi käymään, eikö se enää toimi...

Tytön lause jäi kesken, ja hän jähmettyi hetkeksi paikalleen. Sitten hän alkoi hädissään avata takkinsa vetoketjua ja etsi sieltä jotain. Ilme tytön kasvoilla muuttui entistä järkyttyneemmäksi.

LUKU 2

Ratsastuskoulu Rambo, kesäkuu 2026

Tallilta kantautui traktorin ääni, joka kaikui pitkin pelloja ja metsiä. Se peitti alleen ihmisten kiireisen puheensorinan sekä hevosten hirnunnan. Traktori kulki ympäri ratsastuskenttää ja lanasi hiekan täydellisen tasaiseksi niin, ettei siinä näkynyt yhtäkään kavionjälkeä. Tarhoilla muutama tallilainen siisti polkua haravoimalla, ja maneesin kahviossa kävi hulina, kun sinne kannettiin pahvilaatikoittain ruokia ja herkkuja. Isossa varastokatoksessa esteputomit oli nostettu telineiden varaan, ja iloiset alkeisrat-

sastajat saivat antaa niille uuden, kiiltävän maalikerroksen. Varustehuoneessa nahanpesuaineet olivat vähällä loppua kesken, sillä kaikki varusteet oli putsattava tarkasti.

Rambon tallilla oli talkoiden aika. Kaikki talven aikana kerääntyneet tomut ja liat pestiin pois, ja talli laitettiin kesäkuuntoon. Kiireisen siivouspäivän lisäksi tallissa tapahtui samaan aikaan myös jotain muuta jännittävää. Se ei suinkaan ollut huonoa jännitystä, vaan ennemminkin innostusta, malttamattomuutta sekä uuden odotusta. Tulevana viikonloppuna toisessa kaupungissa järjestettiin suuret kenttäratsastuskilpailut, joihin osallistuisi myös joukkue Rambon tallilta.

Hopeakavion ratsastuskeskus täytyisi viikonloppuna eri tallien hevosista ja ratsastajista, jotka kamppailisivat kenttämestaruuspokaalista. Perjantaina joukkueiden ensimmäiset ratsukot kohtaisivat toisensa kouluratsastuskokeessa, ja seuraavana päivänä joukkueen toinen ratsukko ylittäisi rataesteet suurella kentällä. Sunnuntaina oli luvassa kilpailujen vaikein osuus eli maastoesteet. Kolmannen ratsukon tuli siis olla rohkea ja periksiantamaton haastavalla reitillä, jossa piti ylittää isoja tukkiesteitä, laukata veden läpi ja nousta jyrkkiä ylämäkiä sekä mutkitella kapeilla poluilla.

Kilpailusta tulisi erittäin haastava, ja se vaatisi jokaiselta osallistujalta keskittymistä, tarkkuutta ja osaamista. Siksi olikin ollut järkytys, että Rambon tallilta kilpailuihin ei osallistuisikaan perinteinen kisatiimi, jolla oli jo kokemusta. Tallin omistaja Anni halusi antaa mahdollisuuden myös muille, koska kukaan ei voi kehittyä ilman harjoittelua. Millalle, Jeminalle, Alexille ja Elinalle oli tullut täytenä yllätyksenä, että he saisivat edustaa Rambon tallia Hopeakaviossa.

Päätällin varustehuoneesta kuului kolinaa. Isoihin laukkuihin oli pakattu hevosten harjoja, suoja, suitset, loimia sekä tietysti ratsastajan tarvikkeet. Kolmen yön mittaiselle reissulle piti pakata kaikki tarpeelliset ja ehkä hieman tarpeettomatkin asiat, ihan vain varmuuden vuoksi. Koskaan kun ei voinut olla täysin varma, mitä tuleman piti.

– Tarviitko oikeasti mukaan kolme kaviokoukkua? Alex naurahti katsellessaan Jeminan puuhia. Jemina oli heistä kaikkein hermostunein, vaikka hän oli se, joka oli eniten toivonut pääsevänsä kilpailemaan.

– Mua jännittää niin paljon! Tuntuu, että pyörryn ihan kohta, Jemina voivotteli ja piteli päätään.

– Hengitä, Jemina! Sä oot unelmoinut jo monta vuotta siitä, että pääsisit osallistumaan tallin ulkopuolisiin kisoihin. Vihdoin se toteutuu, joten nyt ei peräännyttä, Milla sanoi ja yritti kohottaa ystävänsä mielialaa. – Meidän tiimitakitkin on niin hienot!

– Viikonlopusta tulee tosi jännittävä, vaikka en ite edes ratsasta, Elina totesi. Kenttäkilpailuissa oli kolme osuutta, joten joukkueeseen tarvittiin vain kolme ratsukkoa. Heidän joukkueensa jako oli helppo. Esteillä hieman arempi Jemina osallistuisi hannovertamma Donnalla kouluosuuteen ja Milla ja vuonohevonen Felix rataesteille. Sen sijaan uhkarohkea Alex kilpailisi hoitohevosensa Röllin kanssa maastoesteillä. Jokainen oli tyytyväinen ratkaisuun – myös Elina, joka päätti suosiolla jättäytyä taustajoukkoihin hevosenhoitajan rooliin.

Edellisenä syksynä Elina oli ostanut lipizzatamma Pom-

pulan omakseen, mutta siltä oli löytynyt vanha hankosidevamma. Pompulalla olisi kyllä voinut osallistua kouluratsastuskokeeseen. Jemina oli kuitenkin ollut niin innoissaan mahdollisista mestaruuskilpailuista, että Elina oli päättänyt antaa Jeminan osallistua. Ja Elina oli loppujen lopuksi vain helpottunut ratkaisusta, koska näin isossa tapahtumassa kilpaileminen tuntui jo ajatuksenakin hermoja raastavalta.

Hevosenhoitajana Elina huolehtisi hevosten ruokinnasta, auttaisi varustamisessa, ja mikä tärkeintä, tsemppaisi ja kannustaisi ystäviään.

– Meidän pitää pakata vielä kaikkien hevosten heinät, rehut, herkut... Ja ai niin, vettäkin pitää ottaa monta kannisterillista, Jemina sanoi huohottaen ja alkoi kaivaa ämpäreitä varustehuoneen nurkasta.

– Ei me olla lähdössä mihinkään erämaahan. Kyllä Hopeakaviossa varmasti on vesihana, Milla ja Elina rauhoittelivat.

Pian tallin käytävältä kuului kenkien kopinaa, ja Anni kurkkasi varustehuoneeseen.

– Oletteko pakanneet? Aletaan kohta lastata hevosia rekkaan, Anni ilmoitti ja lähti Miian kanssa kantamaan heinäpaaleja.

Tallin parkkipaikalla odotti iso hevosrekka. Se oli valkoinen lukuun ottamatta kylkiin maalattuja kullanvärisiä koristeita ja Rambon tallin logoa. Kenellekään ei jäisi epäselväksi, ketkä rekassa matkustivat. Hevoset olisivat pilttuissaan, ja auton sisällä riitti tilaa myös ihmisten nukkumapaikoille, pienelle keittiölle ja vessalle. Hopeakaviossa jokainen vieraileva hevonen saisi oman karsinansa ja ihmiset nukkuisivat leiritalossa.

– Satula, suitset, suojat, omat varusteet ja vaihtovaatteet. Eväät vielä! Jemina huudahti ja haki varustehuoneen kaapista ison kauppakassin, joka pursusi erilaisia välipaloja – karkkeja unohtamatta.

– Siellä on kahvio, ja kilpailijoille tarjotaan joka päivä aamupala, lounas ja iltapala, joten eiköhän näillä pärjää, Jemina tuumaili.

Seuraavaksi oli aika lastata hevoset traileriin. Jokaisella hevosella oli yllään loimi sekä kuljetussuojat, joiden täytyi tietysti olla yhteensopivat ratsastajan vaatteiden kanssa. Röllillä oli sininen villaloimi ja harmaat kuljetussuojat. Donnan varusteet olivat molemmat vaaleanliiloja, ja Felixin loimi ja suojat olivat kuviollisia: niissä oli vaaleanpunaisia ja vaaleanruskeita ruutuja. Villaloimet lämmittivät

hevosia kuljetuksen ajan, ja kuljetussuojat suojasivat jal-koja mahdollisilta kolhuilta.

Hevoset talutettiin vuorotellen ylös ramppia. Ainoas-taan Donna hieman epäröi nousua, mutta porkkanan ja Elinan lisävastuksen ansioista sekin lopulta uskaltautui rampille. Kun hevoset olivat kyydissä, Elina kävi sano-massa heipat Pompulalle. Hän kaivoi vielä taskustaan

muistiinpanot, joissa oli ohjeita Pompulan ruokinnasta ja hoidosta.

Uusi tallityöntekijä Henna huolehtisi Rambon tallista viikonlopun ajan kisatiimiläisten kanssa. Nyt he olivat tulleet parkkipaikalle toivottamaan onnea tulevaan koi-tokseen.

– Muistakaa edustaa kunniakkaasti tallia, niin kuin me ollaan edustettu, Aada sanoi ja heilautti hiuksiaan puolelta toiselle.

– Niinpä. Tuokaa se pokaali kotiin! Siiri ja Krisella jatkoivat.

Kirjasarja täynnä heppa- touhuja, ystävyyttä ja seikkailuja!

Rambon tallin joukkue matkustaa mestaruuskilpailuihin Hopeakavion tallille. Paikan päällä käynnistyy outojen sattumusten sarja, ja Elinan hälytyskellot alkavat soida. Katsomossa istuu huppupäinen henkilö, jolla ei ole hyvät mielessä... Kun vaakakupissa on menestys ja ystävyys, kumpi voittaa?

★ ★ ★

Venny Helén kirjoittaa rakastettua Rambon talli -kirjasarjaa. Hänen tekemiään Schleichtalli Rambo -lyhytelokuvia on katsottu YouTubessa yhteensä jo sata miljoonaa kertaa.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-52102-1